

פרשת ויקהל פקודי – שישי

(כב) וַיַּעַשׂ אֶת־מַעֲלֵל הָאֹפֶד
מַעֲשֵׂה אֹרֶג בָּלִיל תְּכֵלֶת:

כב ועבד ית מעיל
איפודא, עובד מחי,
גמיר, תכלא.

(כג) וּפִי־הַמַּעֲלֵל בְּתוֹכוֹ בְּפִי
תַּחְרָא שָׁפָה לְפִיו סָבִיב לֹא
יִקְרַע:

כג ופמיה דמעילא
כפיל לגויה, כפם
שרין; תורא מקף
לפמיה סחור סחור,
לא יתבזע.

(כד) וַיַּעֲשׂוּ עַל־שׁוּלֵי הַמַּעֲלֵל
רִמּוֹנֵי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
וְתוֹלַעַת שָׁנִי מְשׁוֹר:

כד ועבדו, על שפולי
מעילא, רמוני, תכלא
וארגונא וצבע זהורי
שזיר.

(כה) וַיַּעֲשׂוּ פַעֲמָנֵי זָהָב טָהוֹר
וַיִּתְּנוּ אֶת־הַפַּעֲמָנִים בְּתוֹךְ
הָרִמּוֹנִים עַל־שׁוּלֵי הַמַּעֲלֵל
סָבִיב בְּתוֹךְ הָרִמּוֹנִים:

כה ועבדו זגין, דדהב
דכי; ויהבו ית זגיא
בגו רמוניא, על שפולי
מעילא סחור סחור
בגו, רמוניא.

(כו) פַּעֲמָן וְרִמָּן פַּעֲמָן וְרִמָּן עַל־
שׁוּלֵי הַמַּעֲלֵל סָבִיב לְשֵׁרֶת
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

כו זגא ורמונא זגא
ורמונא, על שפולי
מעילא סחור סחור,
לשמשא, כמא דפקיד
יי ית משה.

(כז) וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַכֶּתֶנֶת שֵׁשׁ
מַעֲשֵׂה אֹרֶג לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו:

כז ועבדו ית כתונין
דבוצא, עובד מחי,
לאהרון, ולבנוהי.

(כח) וְאֵת הַמִּצְנֶפֶת שֵׁשׁ וְאֶת־
פָּאָרֵי הַמִּגְבָּעַת שֵׁשׁ וְאֶת־
מִכְנָסֵי הַבֵּד שֵׁשׁ מְשׁוֹר:

כח ואת המצנפת שש ואת
פארי המגבעת שש ואת
מכנסי הבד שש משור:

כח ואת פארי המגבעות: תפארת
המגבעות. המגבעות המפוארות:

(כט) וְאֶת־הָאֲבֵנִט שֵׁשׁ מְשׁוֹר
וְתְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת
שָׁנִי מַעֲשֵׂה רֶקֶם כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

כט וית המינא דבוץ
שזיר, ותכלא וארגונא
וצבע זהורי עובד ציר:
כמא דפקיד יי, ית
משה.

(ל) וַיַּעֲשׂוּ אֶת־צִיץ נֹזֶה־קֹדֶשׁ
זָהָב טָהוֹר וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו
מִכְתָּב בְּתוּחֵי חוֹתֶם קֹדֶשׁ
לַיהוָה:

ל ועבדו ית ציצא
כלילא דקדשא, דדהב
דכי; וכתבו עלוהי,
כתב מפרש קדש, ליי.

(לא) וַיִּתְּנוּ עָלָיו פְּתִיל תְּכֵלֶת
לְתֵת עַל־הַמִּצְנֶפֶת מִלְמַעְלָה
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

לא ויתנו עליו פתיל תכלת
לתת על המצנפת מלמעלה
כאשר צוה יהוה את משה:

כס"א < לתת על המצנפת מלמעלה:
וע"י הפתילים היה מושיבין על המצנפת כמין כתר וא"א
לומר הציץ על המצנפת שהרי בשחיטת קדשים שנינו שערו
היה נראה בין ציץ למצנפת ששם מניח תפלין והציץ היה
נתון על המצח הרי המצנפת למעלה והציץ למטה ומהו על
המצנפת מלמעלה. ועוד הקשיתי בה כאן הוא אומר ויתנו
עליו פתיל תכלת ובענין הצנאה הוא אומר ושמת אותו על
פתיל תכלת. ואומר אני פתיל תכלת זה חוטין הן לקשרו בהן
במצנפת לפי שהציץ אינו אלא מאוזן לאוזן ובמה יקשרנו
במצחו והיו קבועין בו חוטי תכלת לשני ראשיו ובאמצעיתו
שפיהן קושרו ותולהו במצנפת כשהוא בראשו ושני חוטין
היו בכל קצה וקצה אחת ממעל ואחת מתחת לצד מצחו וכן
באמצעו שפך הוא נוח לקשור ואין דרך קשירה בפחות משני
חוטין לכך נאמר על פתיל תכלת. ועליו פתיל תכלת וקושר
ראשיהם השנים כלם יחד מאחוריו למול ערפו ומושיכו על
המצנפת. ואל תתמה שלא נאמר פתילי תכלת הואיל ומרובין
הן שהרי מצינו בחשן ואפוד וירכסו את החשן וגו' וע"כ
פחות משנים לא היו שהרי בשתי קצות החשן היו ב' טבעות
החשן ובב' כתפות האפוד היו ב' טבעות האפוד שפגגדן
ולפי דרך קשירה ד' חוטין היו ומ"מ פחות משנים א"א:

(לב) וַתִּכַּל כָּל־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן
אֹהֶל מוֹעֵד וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ: כס"א

לב ושלימת כל עבדת,
משכנא משכן זמנא;
ועבדו, בני ישראל ככל
דפקיד יי ית משה, בין
עבדו.

כס"א < ויעשו בני ישראל: את המלאכה ככל אשר צוה ה' וגו':

(לג) וַיָּבִיאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן אֶל־
מֹשֶׁה אֶת־הָאֹהֶל וְאֶת־כָּל־
כֵּלָיו קֶרְסָיו קֶרְשָׁיו בְּרִיחוֹ
וְעַמֻּדָיו וְאַדְנָיו:

לג ואיתיאו ית משכנא
לות משה, ית משכנא
וית כל מנוהי, פרפוהי
דפוהי, עברוהי
ועמודוהי וסמכוהי.

כס"א < וביאו את המשכן וגו': שלא היו יכולין להקימו ולפי
שלא עשה משה שום מלאכה במשכן הניח לו הקב"ה הקמתו
שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כובד הקרשים שאין
כח באדם לזקפן ומשה העמידו אמר משה לפני הקב"ה איך
אפשר הקמתו ע"י אדם א"ל עסוק אתה בדרך נראה כמקימו
והוא נזקף וקם מאליו וזהו שנאמר הוקם המשכן הוקם
מאליו. מדרש רבי תנחומא:

(לד) וְאֶת־מִכְסֵּה עוֹרֹת הָאֵילָם
הַמֵּאֲדָמִים וְאֶת־מִכְסֵּה
עֹרֹת הַתַּחֲשִׁים וְאֶת פָּרֻכַת
הַמִּסָּךְ:

לד וית חופאה דמשכי
דכרי, מסמקי, וית
חופאה, דמשכי
ססגונא; וית, פרכתא
דפרסא.

(לה) אֶת־אֲרוֹן הָעֵדֻת וְאֶת־
בָּדָיו וְאֵת הַכַּפֹּרֶת:

לה וית ארונא דסהדותא,
וית אריחוהי; וית,
כפרתא.

(לו) אֶת־הַשִּׁלְחָן אֶת־כָּל־כֵּלָיו
וְאֵת לֶחֶם הַפָּנִים:

לו ית פתורא, ית כל
מנוהי, וית, לחים
אפיא.

(לז) אֶת־הַמִּנְרָה הַטְּהֹרָה אֶת־
נִרְתִּיהָ נֹרֶת הַמַּעֲרֵכָה וְאֶת־
כָּל־כְּלִיָּהּ וְאֵת שֶׁמֶן הַמָּאֹר:

לז ית מנרתא דכיתא ית
בוצינהא, בוציני סדרא
וית כל מנהא; וית
משחא, דאנהויתא.

(לח) וְאֵת מִזְבַּח הַזָּהָב וְאֵת
שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֵת קִטְרֵת
הַסַּמִּים וְאֵת מִסַּךְ פֶּתַח
הָאֹהֶל:

לח וית, מדבחא
דהבא, וית משחא
דרבותא, וית קטרת
בסמיא; וית, פרסא
דתרע משכנא.

(לט) אֵת | מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת
וְאֶת־מִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־
לוֹ אֶת־בָּדָיו וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו
אֶת־הַבִּיר וְאֶת־כִּנּוֹ:

לט ית מדבחא דנחשא,
וית סרדא דנחשא
דיליה, ית אריחוהי,
וית כל מנוהי; ית
פיורא, וית בסיסיה.

(מ) אֵת קַלְעֵי הַחֹצֵר אֶת־
עַמֻּדֶיהָ וְאֶת־אֲדָנֶיהָ וְאֶת־
הַמִּסָּךְ לְשַׁעַר הַחֹצֵר אֶת־
מִיתָרָיו וִיתְדֹתֶיהָ וְאֵת
כָּל־כְּלֵי עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן
לְאֹהֶל מוֹעֵד:

מ ית סרדי דרתא ית
עמודהא וית סמכהא,
וית פרסא לתרע
דרתא, ית אטונוהי,
וספהא; וית, כל מני
פלחן משכנא למשכן
זמנא.

(מב) כָּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֵת כָּל־הָעֲבֹדָה:

מב ככל דפקיד יי, ית
משה; בין עבדו בני
ישראל, ית כל פלחנא.

(מג) וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־
הַמְּלָאכָה וְהִנֵּה עָשׂוּ אֹתָהּ
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בֶּן עֲשׂוֹ
וַיְבָרֶךְ אֹתָם מֹשֶׁה: כס"א

מג ויחזא משה ית כל
עבדתא, והא עבדו
יתה כמא דפקיד יי,
בין עבדו; וברוך
יתהון, משה.

כס"א < ויברך אותם משה: אמר להם י"ר שתשרה שכינה
במעשה ידיכם. ויהי נועם ה' אליהנו עלינו וגו' והוא אחד
מ"א מזמורים שבתפלה למשה: